

продължаваше своето: — Ще ги стрижемъ, стрижемъ, стрижемъ!

— Трѣбва да е полудѣла тая жена, — си помисли мжжътъ и поиска да опита още веднъжъ.

Но водата я понесе. Показваха се само два прѣста и се мърдаха като ножици, кога стрижатъ.

Слѣдъ малко потжнаха и прѣститѣ.

МОЕТО ЯРЕ.

Пусто ере
Вижъ го какъ
Ми се пери,
Тропа съ кракъъ.

Азъ трѣвица
Му подамъ,
То главица
Сврѣ насамъ.

И не ше то
Да яде,
Ами гледа
Да боде.

В. Ив. Стояновъ.